

Mozart glee van een krukje

Mozart, die had een melodietje geschreven. En hij zat erbij en keek zijn notities nog eens over. Die rare kwasten aan die noten, maar goed. Hij speelde het opnieuw nog eens voor en schoot verschrikkelijk in de lach, toen hij nog niet halverwege was. Nee, dit was niet best, weg ermee! Hij frommelde het papiertje tot een prop en keek naar zijn sokken. Die mochten wel eens gestopt worden, maar dat kon hij niet zelf. Hij trok ze uit en frommelde ze tot een prop. Van al dat tot een propje frommelen verloor hij zijn evenwicht en hij glee van zijn krukje. Hij zei het nog.

“Verdorie,” zei Mozart, “ik glij van mijn krukje.”

Hij bleef naast zijn krukje liggen en dan kwam de schoonmaakster binnen. Dat was er een van een stevig soort en die veegde hup Mozart en zijn krukje op het blik. Voordat Mozart 'sonate' kon zeggen, lag hij bij de aardappelschillen van gisteren.

“Verdorie,” zei Mozart weer, “ik glee van mijn krukje en nu lig ik hier tussen de schillen en de dozen. Dat wordt geen aangenaam verpozen als ik zo doorga.” Hoe kon Mozart nu zo niet doorgaan? Hij floot opnieuw het melodietje dat hij eerder tot een propje frommelde en realiseerde zich dan dat hij nog steeds tussen de schillen lag. Kwiek stond hij op en klopte het stof van zijn jasje. Op blote voeten kletste hij het steegje uit naar de bakker. Daar was het altijd warm, het geurde er naar brood en men floot daar niet. Doch wat een teleurstelling: de bakkerij was gesloten, wegens bakker op cursus fluiten.

06-03-06; 0803/2006; 20032006